

כתבת מיזחדת, שהתחפשה לנוער קאבארט, חדרה אל מאחורי הקלעים של מקצוע ה

הייתי מארחת ב

קובה פנה אלי בקול רצוני וזועף: "מה אני יכול לעשות בשבילך?" אמרתי לו שדיברתי כבר עם מרי ועם המלצר; שאני רוצה לעבוד כמארחת בבאר שלו. "אין לך מה לדבר איתם" פסק קובה, "אני כאן בעל-העסק" הוא בחן אותי מכף

במים הספורים בהם עסקתי במקצוע, ששמו בלבד אפוף מסחרין וחטא — מארחת בר.

★ ★ ★ אני מביעה את עצמי

הבעיה הראשונה שעמדה בפני היתה: כיצד לחדור למקומות אלה, לא כאורחת או כעתונאית, אלא כעובדת; כאחת מאותן עשרות הנערות המפורסות המוצאות בהם את פרנסתן מדי לילה בלילה. הפתרון הפשוט ביותר היה לגשת לבעלי המועדונים ולהציע את עצמי כמארחת. כאשר עשיתי זאת, לא היה לי מושג על תנאי העבודה, על דרישות הלקוח מן המארחת או על ההתנהגות הנדרשת. ידעתי רק שמארחת באר הינה נערה העובדת במועדון-הלילה, השונה עם הלקוחות תמורת אחוז מסויים ממחיר משקאות המבקרים. חששתי מאוד מפגישות עתידות אלה עם בעלי הבארים. לא תיארתי לעצמי שהם יסכימו לקבל לעבודה נערה כמוני, שתופיע ככה סתם — בלי המלצות, בלי נסיון וללא היכרות קודמת.

הכנתי לי מראש סיפורים דימוניים למקרה שיחקרני. סיפור אחת, אותו שיננתי היטב, תיאר אותי כבחורה נורא אוימללה, שזה עתה התגרשה מבעלה וחיובת לפרנס את ילדיה בכל מחיר. בסיפור שני הפכתי לנערה שחלום-נעוריה (בהשפעת הסרטים כמובן) היה להיות מארחת בבאר ושוה עתה הגיעה לגיל בו ניתן לה, סוף-סוף להגשים את חלום-חיהיה.

הלכתי לרחוב הירקון. לא ידעתי אם ללבוש בגד פשוט או שמלה צעקנית, בעלת מחשוף. בחרתי בשמלת צמר שחורה צרה ובנעליים בעלות עקבים. התאפרתי כראוי לנערה שחיבת להיראות טוב גם בחושך, או ליתר דיוק — רק בחושך.

המקום הראשון אליו פניתי לא היה דווקא ברחוב הירקון, אלא סמוך לו — ברחוב אלנבי. היה זה מועדון הלילה מונסניור, השוכן בין בתי-המלון הקטנים של ככר הרבט סמואל. למזלי פגשתי עוד קודם לכן, באותו יום, מכרה ותיקה מחיפה, שסיפרה לי כי היא עובדת כרקדנית במוניטניור. סיפרתי לה, כי אני במצוקה כספית וזקוקה מאוד לסעד וכי אני רוצה לעבוד כמארחת. היא הבטיחה להמליץ עלי בפני בעל-העסק.

השעה היתה עשר בלילה. בפתח המועדון עמד גבר שחרחר וגבה-קומה. אמרתי לו שאני חברה של הרקדנית והוא הובילני לבאר. היתה זו הפעם הראשונה שביקרתי במקום. מלבד אנשי התזמורת והמלצרים, לא היו כלל אנשים במקום.

ליד הבאר ישבה מרי, מכרתי הרקדנית, ומוגה לעצמה משקה. מרי הינה לילית מרוקו מלא-תאונה; היא גרושה שעבדה בזמנו כרקדנית בבאר של מלון רמת-הדוד, בחיפה. ידידתי המיטכנה קיבלה את רצוני לעבוד כמארחת בפשטות טבעית. היא לא שאלה שאלות. כשקרבותי אליה, היא אמרה ששכחה איזה מפתח בבית ושאלה לה שם. "מיד אחזור", הוסיפה.

ישבתי וחיכיתי. האורות בבאר היו עמום. מים. על הקירות הוצבו תמונות של רקדנים ספרדיים. השולחנות היו מכוסים במפות לבנות ועליהם בקבוקי-יין כהים, שבצאצאם תקועים נרות.

לפתע פנה אלי המלצר, הונגרי גבה-קומה ואדום-פנים. הוא ניגש ישר לעיני ושאל: "האם זאת הפעם הראשונה שאת עובדת ב'באר'?"

אינני יודעת. בעזרת איזה חוש הבחין ש אני רוצה להיות מארחת.

"אינני עובדת, עדיין", עניתי לו. "אבל אני מקהה שאתקבל כאן לעבודה". הוא התחיל לשאול שאלות כאילו היה בעל-העסק: איזה שפות את מדברת, מאיזה ארץ את, איפה את גרה? ועל כל תשובה שלי הניע את ראשו בשביעות-רצון. הוא נראה כמתחנן, וחיך אלי ללא הרף.

כעבור דקות מספר נכנס למקום גבר מקריה, בעל כרס ופרצוף מבריק, שרחלי חולצתו היו מופשלים שלוש-רבעי. זה היה "קובה" — יעקב זילברפרינג, בעל-העסק.

מקצוע חדש נוסף בשנים האחרונות לשורת המקצועות של נשות ישראל — מארחת-הבאר, או כפי שהיא מכונה לעתים אחרות — נערת-הקבארט. בעולם הגדול זהו עיסוק נשוי מפותח למדי; בישראל נכנס המקצוע לאופנה רק לאחרונה, עם התרבות של מועדוני-הלילה. שוב לא די, בימינו, למועדון-לילה להציע ללקוחותיו אוצר משקאות מגוון ותוכנית אומנותית. הוא זקוק לתפאורה נוספת: נערה יפה היושבת ליד הדלפק והמנעימה את הערב ללקוחות המבוקשים.

בשנתיים האחרונות יצאו פעמיים נערות-הקבארט מן האפלה הרגילה של חייהן אל אור ההתעניינות הציבורית. לראשונה, היה זה כאשר חצו שלוש נערות ישראליות את גבול רצועת-עזה, יחד עם חבריהן מכוח החירום של האו"ם. בפעם השנייה היה זה

מאת נעמי א

קום, החלטתי לצל את הזמן ולנסות להתקבל לעבודה גם במועדון-לילה אחרים. נכנסתי למועדון 51, השוכן ברחוב הירקון 51. זהו מקום קטן, אינטימי למדי. היתרון הגדול שלו, מלבד מרינה-מרינה, שאלתי מי הוא בעל-העסק. לקראתי קמה אשה בת ארבעים

התיר האמריקאי קורן, (שמאל) שהה כשלוש שעות בקאזינו בר בחברתה של המארחת תמי (במרכז), תוך תקווה שאחרי הביטוי ימשיך ליהנות בחוץ. בתמונה הוא לוחץ את ידה של נעמי, שהצטרפה למורת רוח חברתה.

עם רואה

בקאזינו בר, רוקדת נעמי

עם הטברייני

שהתפרסם בשעתו במשפט רצח ידוע, רוקדת נעמי בבר מונסניור. האיש, בעל-מסעדה ידוע, לא פסק להציע הצעות פיתוי למארחת המדומה.

בתפקיד

בבחרתו של אמריקאי שהציג את עצמו כעובד אסטרונום, סירב לשלם עבור כונית.

באחת אחר הצוות, כשגם בתי-הקפה הסואנים של רחוב דיונוגוף מתרוקנים, ואורות חלונות-הראווה כבים בזה אחר זה, מתחילים החיים ברחוב הירקון.

זהו רחוב בעל אווירה משונה. רוחות של ים, המביאות למטיל בו ריח של מלח, מנשבות בחוזקה. רוב בתיו אכולי-רוחות. בלילה הרחוב אפל למחצה. רק השלטים המוארים של בתי-המלון ושל מועדוני-הלילה השרועים לארכו מבצבצים באפלה.

מבחוץ נראה רחוב הירקון תמים ושקט גם בלילה. אפילו האורות האדומים הבוקעים מסדקי פתחיהם של מועדוני-הלילה, ובנגינות הגיט המזמורות של התזמורת, אינם משנים הרגשה זו. אולם מאחורי השלטים הקטנים, מאחורי הכניסות הבלתי-מפוארות, המקושטות בחלונות-ראווה קטנים ובהם תמונות של רקדניות וזמרים הניצבים בחן מעורר, לפני המצלמה — מאחורי כל אלה שורקים חיים, חיים, הרחוקים מאוד מעולמו של הרחוב לאור היום.

בקרתי מספר פעמים במועדון-לילה אלה, בתור אורחת. כשאין בילוי אחר, הם משמשים מקום נעים למדי לבלות בו את הזמן ולקרוא לצלילי תזמורת. אלא שהתרשמותי של מבקר מקרי במקומות אלה, השם את לבו בעיקר לחברתו ולא לסביבתו, רחוקה מאוד מן האמת: כי המבקר עשוי להתרשם שאלה מקומות-שעשוע, אינטימיים וסולידריים למדי.

מהי המציאות האמיתית של מקומות אלה החיים המתנהלים בהם? זאת למדתי להכיר